

testa, que l'iglesia donguessen nom al seu fill, que'l portessin a benehir la palma, y que'l senyor bisbe'l confirmés en una fé imposada, ficticia. Havía transigit en tot alló qu'hagués pogut crear la més petita sombra de discórdia, posant en pugna creencies y sentiments.

—¡Ba!—ell es deya—el nen creixerá, l'educarás en las tevas conviccions y la victoria definitiva será teva. Una educació inspirada y fonamentada en la veritat y en la justícia, anulará els petits vestigis de prácticas sense eficacia, ni rahó d'esser.

Y; fins se'n reya amablement quant la dolsa mareta feya repetir cada día al nen la mecánica de la senyal de la creu y las insubstancials paraulas del «pare nostre».

Entretant el petit anava creixent y embabiecant cada día més n'els seus pares que en sa tendre y petonera boqueta hi aspiravan a totes horas l'aroma dolcíssim d'un immaculat carinyo. Tenía tres anys; anava pels quatre.

Era la nit de Nadal, que asseguts al amor del foc, l'espós y l'esposa anavan discutint sens adonarse que s'apropava irremissiblement el xoc de llurs oposats pensaments. Parlavan de la diade dels Reys. La mare esplicava, mitj entelats los ulls, de tendresa, tot una serie de juguets y gorjas que podrien constituir, pel seu fillet, la tradicional presentalla dels «Reys Magos». Are ja te l'edat per compendrehu, y ¡quina alegría més grossa li denarém al nostre reyetó!

Be prou que ho veyá ell que n'hi donarían d'alegría al seu fillet. No volía pas, a esser possible mancarni cap, ell que l'estimava ab idolatria ardenta y pura, pero no podía resignarse, no podía de cap manera passarhi, en fer la presentalla al seu fill ab la safata d'una gran mentida. Li repucnava en lo més íntim tramar l'engany darrera el vel de l'immaculada icnocencia, y deya, reposadament, serenament, a la dona estimada: «Sí, comprenc tot lo que dius, encare més jo li compraría, pero, regalemli nosaltres, presentemli nosaltres, quant ses ullets s'ovrin a la llum del nou día, el regalo; que aqueixa será la veritat y veurás com ens cubreix de petons. No permetém que uns sers imaginaris e'emportin la gloria del nostre present. No hi juguém, esposa meva, ab l'icnorancia del nostre fill.»

Aixís parlava y rahonava el pare. Pero es ben sapigut que la preocupació te la porta fermament tancada al raciocini, y ella no participava pas del parer del marit.

La tempestat estava a punt d'esclatar; amenaçava acabar brasament, brutalment, potser per sempre ab la pau d'aquella llar felissa. Y a la claror oscilant del foc que, descuidat s'apagava, s'haguera vist el rostre de la mare roig d'una onada d'indignació.

El nenet s'anava entretenint ab estampetas ben lluny de pensar que n'era objcte de la discórdia dels seus pares, ell que, per lley natural devía esser el més fort lligám que'ls havia de fer inseparables.

El temut desastre no arrivá encare. La prudencia del home s'imposá una vegada més, y, altre volta inmolá, en holocaust a la pau y al amor, l'intimitat de las sevas conviccions. Transigí. Y arrivá la vigília del «Reys» y la tendra mare, tota carinyo y bona fé, proposá

al infantó dels seus somnis, per l'alegría del endemá, al trovar en el plat que posaría a la finestra de la cambra dels pares, el *regalo dels Reys*. Al nin el portaren al llit. Aquell día el seu pare no sabia dedicarlo, com si pressentís un cástic a la traició que havia fet als seus sentiments; pero va deixar-lo al veure que dormía com un angelet.

Y arriva la matinada del *gran* día. El nen, així que veu els primers raig de claror, salta del llitet y cap a la cambra dels seus pares. De dret a la finestra, que ovre de bat a bat, en tant que la mare fins retenía el respir per gosar a ple de l'infantil alegría.

Es clar que fou grandíssima la alegría del petit; y saltant y brincant encare li mancava temps per ensenyar triunfalment als autors dels seus días, tants de juguets y de llaminaduras. Son pare l'acaricia y'l besa. «¡Que'n deuen esser de bons els Reys!» el nin esclama; y el pare resta silenciós com llaterat per la terrible filosofia d'un nen de quatre anys.

Al dinar, al nen l'hi ha mancat la ganeta. A mitja tarde esdevé quietó y trist y cap al tart, molt avans de l'hora acostumada el tenen que portar al llit. El senyor metje el visita y li trova alta febre y els pulmons alteradíssims. El fatig del seu respir diu be prou y massa als pares y al metje la gravetat del malalt. El facultatiu pregunta per indagar la causa y tots tres la trovan al fi en l'alenada d'aire fret, gelat, que li haurá enviat la neu del Montseny, quant al saltar calent del llit ha overt de bat a bat la finestra per recollir, febrosenc, el *regalo dels Reys*.

No hi ha rewey; la Ciencia se declara impotent per combatre ab éxit tan gravíssima alteració. Si grave está avuy, més ho está demá y l'endemá passat, el pobre angelet es despedeix per sempre de la vida. Pocs moments antes de morir el seu pensament encare acaricia l'il·lusió que'l arrebatá dels seus pares y demana els juguets. Pero els te y se'ls mira ab indiferencia de mort. Dura poc la revifalla y torç el coll. Una mirada d'angustia suprema es l'adeu als pares. Ja es mort.

Aquells están aclaparats. No poden créurehi en aquella espantosa realitat, en aquella tragedia de dol que s'els enduya per sempre la joya del cor, tronxant tantas il·lusions y esperanças. El seu desespero no tenia parió. Sobretot el pare es reprotxava l'haver donat lloc ab sa debilitat, a la circumstancia que portá la mort d'aquell ser que per res del mon podía resignarse a perdre... y el perdía per sempre.

Passaren anys; mes l'acció del temps no lo grá pas esborrar tanta tristesa y tant dolor. L'espós, generós sempre, sempre noble, perdoná a la muller la gran pena que, ab ses prejudicis li havia tirat demunt del cor, com freda y pesada llosa. Y encare visqueren alguns anys y diuen els que n'ella escoltaren que may més pogué sentir a parlar de reys... que se li havien endut el més tendre encant de la seva vida.

Y's conta, com a cosa de fé, entre'l veinat d'aquell poblet perdut en una cayent del Montseny, que havent arribat a noticia de las esposas dele Reys Magos la fatal desgracia, y creyent que bona part de la culpa residía en llurs marits, provehidas del talisman que permetía

n'aquells passar arreu del mon en pocas horas voláven totes las nits de lluna a plorar, repenitidas, sobre la tómba del nin. Que per alguna cosa sota la magestat de reina s'hi ocultava la grandesa de la mare. Y ab tantas y tantas llágrimas regaren la terra que cubría las despullas d'aquell angelet, y tantas vegadas en caigué de ses testes coronades l'or mate dels seus cabells al despenjarlas la desesperació, que la Naturalesa, volguent fer una senya, posar una fita al *reyal* dolor, hi feu neixer y creixer sobre aquella freda tomba, aquella hermosa floreta, de sota, blanca com las platejadas llágrimas, daurada de sobre, ab bellesa oriental, com las hermosas cabelleras de las tres Reinas del Orient, que avans que ser reinas sapigueren ser mares.

La floreta creixé y s'escampá. N'es avuy adorno de nostres jardins y ella recorda als sencills pagesos d'aquell poblet del Montseny una diada de dol. El plat a la finestra allá no s'hi posa. Y els Reys no hi passen.

Aneuhi. Petits y grans vos sabrán explicar, ab tradicional pureza de paraulas, y ab una fé qu'admira, el cuento, per ells historia, de *la cabellera de la Reina*.

CRÓNICA LOCAL

Hoy domingo, a las 3 y media de la tarde, llegará a ésta, procedente de Mollet, el *team* foot-ball de aquel pueblo, para luchar con el de esta villa.

El jueves próximo pasado, tuvo lugar en el local de la benemérita institución de «La Cruz Roja» de esta villa, la inauguración del salón de sesiones, con su vitrina para el resguardo de la bandera (regalo de D. José Barangé), camillas, banderines y demás utensilios necesarios a este Dispensario.

A dicho acto asistieron las autoridades locales, el Sr. Coma y otras personalidades de la localidad, que fueron recibidas por la Junta Directiva de «La Cruz Roja» y por el Comandante de la brigada de camilleros, D. Inocencio Rodríguez Castillo.

Hubo recepción, y todos tuvieron palabras de elogio por la obra llevada a cabo por la Junta de esta humanitaria entidad.

Por la tarde llegó, procedente de Barcelona, una nutrida representación de la «Orden Humanitaria Española víctimas del 2 de Mayo de 1808», siendo recibida por la Junta e individuos de «La Cruz Roja», dirigiéndose acto seguido al local de esta Institución.

Después de recorrer sus dependencias fueron a visitar al Presidente de la misma, D. Carlos Puigrodón.

Los expedicionarios salieron muy satisfechos de estas visitas.

En el sorteo de la 1.ª serie de 30 calzados y en la 2.ª de 24, que la Zapatería Marlet, calle de Corró, 26, ha ofrecido en forma que da sobrada garantía al público, han salido agraciados en el sorteo del domingo pasado el número 21 de la primera y el 10 de la segunda.